

บันทึก

เรื่อง การตีความในพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๔๕

เลขาธิการ ก.พ. ได้มีหนังสือที่ ๒๗๘๔/๒๕๙๐ ลงวันที่ ๒ มิถุนายน ๒๕๙๐ ว่า ก.พ.ได้พิจารณาเห็นมีปัญหาเป็นที่สงสัยว่าความในมาตรา ๖๑ (ข) และมาตรา ๖๑ (จ) แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พุทธศักราช ๒๕๔๕ มีความหมายเพียงใด กรณีที่ข้าราชการกระทำผิดทางอาญาถูกศาลพิพากษาให้จำคุก แต่ให้รอการลงอาญาไว้จะเข้ากรณีที่อาจไล่ออกจากราชการตามมาตรา ๖๑ (ข) แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พุทธศักราช ๒๕๔๕ หรือไม่ ถ้าหากไม่เข้ากรณีที่อาจไล่ออกจากราชการตามมาตรา ๖๑ (ข) จะถือเป็นกรณีประพฤติชั่วอย่างร้ายแรงซึ่งอาจไล่ออกจากราชการตามมาตรา ๖๑ (จ) ได้หรือไม่ ก.พ.จึงลงมติให้เสนอคณะกรรมการกฤษฎีกาพิจารณาตีความในมาตรา ๖๑ (ข) และ มาตรา ๖๑ (จ) แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พุทธศักราช ๒๕๔๕ ตามปัญหาสงสัยที่กล่าวมาแล้ว

คณะกรรมการกฤษฎีกา (กรรมการร่างกฎหมาย กองที่ ๑) ได้พิจารณาแล้ว มีความเห็นดังต่อไปนี้

พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๔๕ มาตรา ๖๑ บัญญัติว่า

“การไล่ออกนั้น จะกระทำได้อีกเมื่อข้าราชการพลเรือนผู้ใดกระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ดังระบุไว้ดังต่อไปนี้

(ข) ทำความผิดถึงต้องรับอาญาจำคุกโดยคำพิพากษาต้องโทษจำคุก เว้นแต่ความผิดในลักษณะฐานลหุโทษ หรือความผิดอันใดกระทำโดยประมาท

(ค) ประพฤติชั่วอย่างร้ายแรง

สำหรับมาตรา ๖๑ (ข) ความว่า “ต้องรับอาญาจำคุก” แสดงให้เห็นชัดอยู่แล้วว่า ผู้ที่ได้รับอาญาจำคุกนั้นต้องถูกจำคุกตามคำพิพากษาให้จำคุกจริงๆ ดังนั้น ถ้าปรากฏว่าข้าราชการพลเรือนผู้ใดต้องคำพิพากษาให้รับอาญาจำคุก แต่โดยผลแห่งคำพิพากษานั้นเอง ผู้นั้นจะไม่ต้องถูกจำคุกเพราะได้รับการรอการลงอาญาไว้ตามกฎหมายลักษณะอาญา มาตรา ๔๑ กก็ดี หรือให้ยกอาญาจำคุกเสียตามกฎหมายลักษณะอาญา มาตรา ๔๐ กก็ดี กรณีก็ไม่ต้องด้วยมาตรา ๖๑ (ข) ที่กล่าวข้างต้น การที่จะไล่ออกผู้นั้นออกจากราชการโดยอาศัยอำนาจตามข้อ (ข) นี้จึงไม่อาจทำได้

เมื่อกรณีรอการลงอาญา หรือยกเว้นอาญาจำคุก ไม่ใช่กรณีอันต้องด้วยมาตรา

๖๑ (ข) ดังกล่าวนี้อาจเป็นกรณีประพจน์ชั่วร้ายแรงซึ่งอาจไล่ออกจากราชการตามมาตรา ๖๑ (จ) ได้หรือไม่นั้น คณะกรรมการกฤษฎีกาเห็นว่าต้องพิจารณาตามพฤติการณ์ของกรณีเป็นเรื่องๆ ไป เพราะคำว่า “ประพจน์ชั่วร้ายแรง” นั้น หากจะนำไปใช้ในกรณีการกระทำความผิดต่อกฎหมายในทุกกรณีได้ไม่ เช่นในกรณีที่ข้าราชการต่อสู้ผู้ร้ายแต่ได้กระทำไปเกินสมควรแก่เหตุ เป็นเหตุให้ต้องคำพิพากษาจำคุกแต่ให้รอการลงอาญาไว้เช่นนี้ ในทางสังคมย่อมจะไม่ถือว่าข้าราชการผู้นั้นประพจน์ชั่วร้ายแรง กรณีจึงไม่ต้องด้วยมาตรา ๖๑ (จ) ซึ่งต่างกับกรณีการกระทำความผิดซึ่งในทางสังคมย่อมถือว่าเป็นการประพจน์ชั่วร้ายแรงไปในตัวด้วย เช่นในกรณีที่ข้าราชการเรียกรับสินบน แม้ศาลจะได้พิพากษาให้รอการลงอาญาไว้ ก็นำมาตรา ๖๑ (จ) มาปรับได้ ดังนี้ เป็นต้น

(ลงชื่อ) ส. วินิจัยกุล

(นายเสริม วินิจัยกุล)

เลขาธิการ

คณะกรรมการกฤษฎีกา

กรกฎาคม ๒๕๔๐